

Panium - numer dwa

Wzlot i upadek króla Południa

Jeff Pippenger

2025-02-27

Zakończyliśmy ostatni artykuł słowami: „Wersety 10–15 przedstawiają trzy wojny zastępcze dokonane przez króla północy, władzę papieską, od 1989 roku do ustawy niedzielnej.” Te trzy wojny zastępcze zaczynają się od identyfikacji Stanów Zjednoczonych w wersecie 40 jako „rydwany, okręty i jeźdźcy”.

Kolejna wojna zastępcza, reprezentowana przez werset 11 i mająca swoje historyczne spełnienie w bitwie pod Rafią w 217 r. p.n.e., toczyła się między Ptolemeuszem IV Filopatorem, południowym królem Egiptu, a Antiochem Wielkim, zwanym też Antiochus Magnus, z imperium Seleucydów. Antioch spełnił werset 10, gdy dokonał odwetu na Egipcie za klęskę i utratę posiadłości swego północnego królestwa, odzyskując wszystkie terytoria, które królestwo południowe wcześniej odebrało jego królestwu. Uczynił to, ale zatrzymał się na granicy Egiptu, tym samym wypełniając werset 10 i typizując rok 1989.

Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą wielkie siły; a jeden z nich z pewnością nadciągnie, przetoczy się i przejdzie; potem zawróci i będzie walczył aż do jego twierdzy.
Daniela 11:10.

Drugą wojną zastępczą była bitwa pod Rafią. Rafia oznacza pogranicze. To pole bitwy wyznacza miejsce, w którym Antioch zakończył swoją wcześniejszą inwazję z wersetu 10. Trzema wojnami zastępczymi rządzi prawda, w tym sensie, że pierwsza wojna zastępcza odpowiada ostatniej wojnie zastępczej. Wszystkie trzy wojny—wersety 10, 11, a następnie trzecia wojna z wersetów 13–15—są tożsame przez tę samą postać historyczną w ich pierwotnym wypełnieniu. Antioch Wielki jest obecny w każdej z trzech bitew, proroczo wiążąc je w jeden ciąg. Antioch zwycięża w pierwszej i ostatniej bitwie, lecz nie w środkowej, w której przeważa król Południa.

Tak jak Rafia oznacza pogranicze, tak też Ukraina. Druga wojna pełnomocnicza, po raz pierwszy urzeczywistniona w bitwie pod Rafią, obecnie urzeczywistnia się w wojnie na Ukrainie. Władimir Putin jest królem południa, proroczym potomkiem pierwszego współczesnego króla południa, Włodzimierza Lenina. Putin wielokrotnie twierdził, że reakcja Rosji wobec Ukrainy opiera się na kwestionowanej umowie, zgodnie z którą po zjednoczeniu Niemiec NATO nie będzie rozszerzać się dalej na terytorium byłego ZSRR. Motywacja Putina odzwierciedla motywację Ptolemeusza w wersety 5–9 oraz Napoleona w 1797 roku. Wszyscy trzej królowie południa uzasadniają swoje działania przeciwko królowi północy na podstawie złamanego traktatu.

Zgodnie z 23. rozdziałem Księgi Izajasza nierządnicą Tyru, reprezentującą władzę papieską, zostanie zapomniana na siedemdziesiąt lat, jak dni jednego króla — okres, który wielokrotnie przedstawiano jako czas, gdy szóste królestwo proroczych biblijnych, bestia z ziemi z Objawienia 13 (Stany Zjednoczone), sprawuje władzę.

I stanie się w owym dniu, że Tyr pójdzie w zapomnienie na siedemdziesiąt lat, według dni jednego króla; po upływie siedemdziesięciu lat Tyr zaśpiewa jak nierządnicą. Weź harfę, obejdz miasto, ty nierządnicą zapomniana; wydawaj słodkie dźwięki, śpiewaj wiele pieśni, aby o tobie pamiętano. I stanie się po upływie siedemdziesięciu lat, że Pan nawiedzi Tyr, a on powróci do swego zarobku i będzie uprawiał nierząd ze wszystkimi królestwami świata na obliczu ziemi. Izajasza 23:15–17.

Symboliczny siedemdziesięcioletni okres rozciąga się od roku 1798 do ustawy niedzielnej, która jest historią przedstawioną w wersecie 40. Dopiero pod koniec tych siedemdziesięciu lat, czyli w czasie zbliżania się ustawy niedzielnej, nierządnicą ponownie się pojawia. Z tego powodu działania wojenne trzech bitew w wersetach 10–15 są prowadzone przez pośrednika władzy papieskiej, gdyż nierządnicą jest w tym okresie proroczo zapomniana.

W pierwszej i ostatniej bitwie zastępczej król północy pokonuje króla południa. W środkowej bitwie król południa pokonuje króla północy. Bitwa pod Rafią była pierwszym historycznym wypełnieniem wersetu 11, a werset ten oraz jego historyczne wypełnienie tworzą dwa świadectwa, które należy zestawić z równoległymi fragmentami dotyczącymi trzech i pół proroczego dnia panowania papieskiego Rzymu. Tak więc dwa ustępy Pisma w rozdziale 11 Księgi Daniela, wraz z ich historycznymi wypełnieniami, przedstawiają prorocze cechy bitwy przygranicznej z wersetu 11, najpierw wypełnionej w bitwie pod Rafią, a następnie ponownie w czasie końca w 1798 roku.

Te świadectwa potwierdzają, że Władimir Putin jest ostatnim Władimirem współczesnego króla południa. „Władimir” bywa definiowany jako „władca świata”, ale słowo mir poprawnie oznacza także „wspólnota”. Tak więc Władimir znaczy „władca wspólnoty”, albo „władca komunizmu”. Putin przedstawia swoje zaangażowanie w Ukrainie jako oparte na złamanym porozumieniu dotyczącym jego obaw przed ekspansją NATO poza granice uzgodnione po zjednoczeniu Niemiec. Kierunek działań Putina jest w równym stopniu skierowany przeciwko NATO i UE, jak przeciwko Zełenskiemu i Ukrainie. Naruszanie przez NATO i UE terytoriów, które — jak upiera się Putin — miały pozostać wolne od NATO, ma swój odpowiednik w gniewie Ptolemeusza, gdy król Seleukidów odsunął egipską księżniczkę–małżonkę na rzecz swojej dawnej żony. Tamto złamane porozumienie zapowiadało złamany Traktat z Tolentino z 1797 roku. W rozdziale 11 Księgi Daniela, gdy król południa przeważa nad królem północy, w grę wchodzi złamany traktat.

Ten złamany traktat dotyczy niechęci UE do ograniczenia ekspansji NATO poza jego granice w czasie zjednoczenia Niemiec. W tym sensie Putin, król południa, toczy walkę z królem północy, reprezentowanym przez swoją siłę zastępczą. Tak jak naziści z czasów II wojny światowej byli siłą zastępczą Kościoła katolickiego, naziści Ukrainy stają się symbolem drugiej wojny zastępczej z wersetów 10–15. Trzy wojny światowe i trzy wojny zastępcze — i w obu liniach naziści są zastępczym reprezentantem Kościoła katolickiego podczas środkowego konfliktu.

W trzech pierwotnych historycznych wypełnieniach tych wojen zastępczych Antiochus Wielki uczestniczył w każdej bitwie. Wielokrotnie wykazywano, jak etymologia imienia „Antiochus” i symbolika królestwa Seleucydów jako króla północy identyfikują Antiochusa jako symbol antychrysta — papieża z Rzymu. Lecz w historii trzech wojen zastępczych zapomina się o

nierządniczy z Tyru, więc symbol „papieża” zawarty w imieniu „Antiochus” oznacza jego władzę zastępczą. W pierwszej i ostatniej bitwie Stany Zjednoczone otwarcie wykonują polecenia Rzymu. W wersecie 11 władzą zastępczą jest ukraiński nazizm, lecz to okręty i rydwany Stanów Zjednoczonych podtrzymywały i nadal podtrzymują Zelensky’ego w wojnie. Na pozór Stany Zjednoczone są ukryte w drugiej wojnie zastępczej, tak jak papież podczas siedemdziesięciu lat z Izajasza 23. Stany Zjednoczone są ukryte w samej historii, w której rozwijają wszystkie cechy bestii, co sprawia, że proroczo stosowne jest, iż gdy druga wojna zastępcza już trwa, Stany Zjednoczone są przesłonięte przez władzę zastępczą nazizmu na Ukrainie, choć pozostają wojskową i gospodarczą potęgą bestii z ziemi, która podtrzymuje Ukrainę aż do jej upadku.

Kiedy król południa udał się do Babilonu i pojmał króla północy, a także gdy generał Berthier pojmał papieża, wkroczył prosto do Watykanu, co sugeruje, że wojna na Ukrainie zakończy się zwycięstwem Putina w chwili, gdy wszelki opór ze strony Ukrainy zostanie usunięty. Królestwem, które zdobył Ptolemeusz, był Babilon, a królestwem, które zdobył Napoleon, był duchowy Babilon. Tak więc królestwo Zelenskiego jest reprezentowane przez tych poddanych, którzy udzielają mu wsparcia. Teraz, gdy Trump wycofał wsparcie ze strony rydwanów, jeźdźców i okrętów bestii z ziemi, wsparciem Ukrainy jest UE, ta właśnie grupa, która nie była skłonna wysłuchać twierdzeń Putina o złamaniu traktatu dotyczącego ekspansji NATO.

Filozofią, która przyświeca eurokratom UE, jest ideologia ruchu Greenpeace. Z tego powodu Zelensky znaczy „zielony”. Zelensky jest symboliczną głową podżegaczy wojennych UE, którymi kieruje głupia globalna agenda environmentalizmu. Kiedy wojna na Ukrainie się zakończy, Putin będzie świętował nie tylko zwycięstwo nad Ukrainą, lecz także nad całą UE i NATO.

Trzy wojny zastępcze mają zatem znamiona prawdy. W pierwszej i ostatniej wojnie zastępczej król południa zostaje pokonany poprzez sojusz między bestią z morza a bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Na początku zwycięstwo króla północy zostało osiągnięte dzięki sojuszowi z konserwatywnym papieżem Soboru Watykańskiego I, który w kontekście tajemnic fatimskich w tradycji katolickiej jest białym, czyli dobrym papieżem. Obecny papież, który, gdy to piszę, jest na łożu śmierci, to papież Soboru Watykańskiego II, liberalny papież, który w kontekście tajemnic fatimskich jest czarnym, czyli złym papieżem.

Werset czternasty stwierdza, że gdy „grabieżcy twojego ludu”, którzy się wywyższają i upadają, wkraczają w historię proroczą, widzenie zostaje ustanowione. W wypełnieniu wersetów 13–15, podczas bitwy pod Panium w 200 r. p.n.e., pogański Rzym włączył się w sprawy dotyczące właśnie tej bitwy. W trzech wersetach odnoszących się do bitwy pod Panium werset czternasty wskazuje, że widzenie zostaje ustanowione przez Rzym.

W historii Bitwy pod Panium konserwatywny, biały papież Vatican I połączy siły z ostatnim z ośmiu prezydentów tworzących serię zapoczątkowaną w okresie Reagana, który wcześniej zawarł sojusz z konserwatywnym papieżem Vatican I. Uczynili to w 1989 roku, aby obalić dawny Związek Radziecki, a na końcu uczynią to, aby obalić ostatniego władcę tego właśnie królestwa.

W czasach Reagana i w ramach sojuszu papieża Jana Pawła II ze Stanami Zjednoczonymi Jan Paweł II doszedł do przekonania, że jest tym dobrym papieżem zapowiedzianym w prorocत्वach fatimskich. Kierowany tym przekonaniem zaczął podróżować po świecie, aby promować to, co rozumiał jako spełnienie prorocत्व fatimskich. W ten sposób stał się najbardziej podróżującym papieżem w historii, a także najbardziej rozpoznawalnym papieżem wszech czasów, spełniając prorocत्व trzynastego rozdziału Apokalipsy, że nadejdzie czas, gdy cały świat pójdzie w podziwie za bestią. Publiczny wizerunek papieża Jana Pawła II jest typowy dla konserwatywnego papieża Soboru Watykańskiego I, który wchodzi w sojusz z ostatnim prezydentem USA.

Dlatego jedną z proroczych cech papieża z czasów Reagana jest to, że istnieje moment, w którym jego publiczny wizerunek zostaje oznaczony jako kamień milowy. Tym znakiem jest werset czternasty, gdy rozbójnicy ludu twego utwierdzają widzenie. Papież Jan Paweł II spełnia proroczą cechę bycia papieżem, za którym cały świat poszedł ze zdumieniem, wskazując tym samym naprzód na konserwatywnego, czasów ostatecznych papieża Vaticanum I, który wchodzi w sojusz z Trumpem. Gdy to następuje, widzenie zostaje utwierdzone, a tym, co je utwierdza, jest wpisanie się papieża w historię Panium i roku 200 p.n.e.

Początek ośmiu prezydentów ilustruje zakończenie ośmiu prezydentów, a tuż przed prawem niedzielnym wersetu szesnastego nierządnicą z Tyru, która została zapomniana, powraca na scenę historii, gdy zawiera sojusz z odpowiednikiem Reagana, Donaldem Trumpem. Wspólnie — co obrazuje sojusz Antiocha i Filipa Macedońskiego — obalają ostatnie pokolenie królestwa południa, reprezentowane przez małoletniego króla Ptolemeusza. Dziecko w prorocत्वie biblijnym jest symbolem ostatniego pokolenia, a po wojnie na Ukrainie Putin powtórzy historię królów południa, którzy, wyniesieni dzięki zwycięstwom militarnym, gubią się w pewnym rodzaju dylematu kościelno-państwowego.

A zatem werset dziesiąty, reprezentujący rok 1989 i pierwszą wojnę zastępczą, jest początkiem, czyli pierwszą literą alfabetu hebrajskiego. Bitwa pod Rafią w wersecie jedenastym, reprezentująca wojnę na Ukrainie, to trzynasta litera alfabetu hebrajskiego. Liczba 13 jest symbolem buntu, a armię zastępczą w wojnie na Ukrainie stanowią naziści, naczelnym symbolem buntu we współczesnym świecie. Panium to ostatnia litera alfabetu hebrajskiego, który składa się z dwudziestu dwóch liter. A zatem hebrajskie słowo „prawda”, które powstaje przez zestawienie pierwszej, trzynastej i dwudziestej drugiej litery alfabetu, tak aby utworzyć hebrajskie słowo „prawda”, identyfikuje strukturę tych trzech wojen zastępczych jako prawdę. Dwudziesta druga, ostatnia litera alfabetu hebrajskiego jest symbolem połączenia boskości z człowieczeństwem, a wypełnienie bitwy pod Panium w niedalekiej przyszłości ma nastąpić podczas prezydentury Trumpa. Trump jest dwudziestym drugim prezydentem, który sprawował dwie kadencje.

Panium daje podwójne świadectwo dwojakiego sojuszu i w obu tych odniesieniach sojusz ten przedstawia układ sojuszniczy określający hierarchiczną relację między dwiema stronami. Sojusz między Filipem a Antiochem miał charakter strategiczny, zmierzał do przeciwdziałania wpływom ptolemejskim i rzymskim we wschodniej części Morza Śródziemnego. Jednak ich współdziałanie nie było skupione na samej bitwie pod Panium - Antioch prowadził tę kampanię niezależnie, bez bezpośredniego wojskowego udziału Filipa. Rola Filipa była bardziej pośrednia: zapewniał

wsparcie polityczne i strategiczne, wiążąc siły sprzymierzeńców rzymskich i ptolemejskich w Grecji i na obszarze egejskim, co pozwoliło Antiochowi skoncentrować się na Koile-Syrii. Historycy zgodnie wskazują, że to Antioch był stroną silniejszą w tym sojuszu i że faktycznie tylko on stoczył bitwę. Ich sojusz dotyczył szerszego obszaru związanego z dawnym królestwem Aleksandra. Tak więc sojusz ma naczelnego przywódcę i podwładnego niższego rzędu, co wyraża nazwa Cezarea Filipowa, nazwa Panium w czasie, gdy Chrystus chodził pośród ludzi. Cezarea Filipowa zatem koresponduje z Antiochem i Filipem, gdyż Cezar był stroną potężniejszą w sojuszu symbolizowanym zarówno przez Cezara Augusta, jak i Heroda Filipa, tetrarchę.

Słowo „tetrarcha” oznacza władcę nad jedną czwartą. Cezar panował nad całym królestwem, a Filip sprawował rządy nad jedną czwartą terytorium, co sytuowało symbol Filipa w relacji poddańczej w ramach sojuszy Panium i Cezarei Filipowej. W osobie Heroda Filipa dostrzegamy symbol dwóch linii krwi, z których obie są symbolami zerwanej relacji przymierza z Bogiem. Dostrzegamy także echa jednej czwartej podziału królestwa Aleksandra na cztery części, czyli czterech tetrarchów. Filip znaczy „miłośnik koni”.

W bitwie pod Panion, która znajduje swoje wypełnienie u kresu wojny na Ukrainie, Antioch Wielki, Stany Zjednoczone, pokona Rosję i wejdzie w sojusz z pomniejszym graczem, reprezentowanym przez Filipa. Ten pomniejszy gracz będzie zaangażowany, lecz nie bezpośrednio w samą bitwę. Bitwa będzie toczyć się między USA a Putinem, najwyraźniej bezpośrednio związana ze sporem religijnym spowodowanym irytacją i pychą Putina, jak to ilustrują zarówno Ptolemeusz IV Filopator po bitwie pod Rafią, jak i król Ozjasz z Judy. Ptolemeusz i Ozjasz byli królami południowymi, uniesionymi pychą wskutek swych militarnych sukcesów, którzy następnie zapragnęli podjąć dzieło święte, zastrzeżone jedynie dla kapłanów. Ozjasz za swoje działania został dotknięty trądem, a Ptolemeusz w gniewie zabił 50 000 Żydów w Aleksandrii.

Werset trzynasty identyfikuje bitwę między ostatnim pokoleniem współczesnego króla wspólnoty, czyli komunizmu, Rosją Władimira Putina i USA. Trump zwycięża w bitwie, ale czyni to z sojusznikiem z czwartej części królestwa, który w rzeczywistości nie bierze udziału w bitwie. Jesteśmy blisko zakończenia wersetu jedenastego, o czym świadczą bieżące wydarzenia. Putin odniesie zwycięstwo nad Ukrainą, co symbolizuje Raphia. Następnie rozpocznie swój stopniowy upadek, co symbolizuje umieszczenie Uzziah w domu aż do jego śmierci z powodu trądu. Po zwycięstwie pod Raphia w 217 r. p.n.e. panowanie Ptolemy IV Philopator podupadło z powodu korupcji, rozrzutności i polegania na doradcach pozbawionych skrupułów. Zmarł w 204 r. p.n.e., prawdopodobnie został zamordowany lub otruty przez swoich ministrów, Sosibius i Agathocles, w ramach spisku mającego zapewnić władzę jego młodemu synowi, Ptolemy V. Ten burzliwy koniec odzwierciedla niestabilność i intrygi typowe dla hellenistycznych dworów królewskich, wyznaczając istotny punkt zwrotny w upadku Egiptu ptolemejskiego.

Cechą duchowego wypełnienia króla południa, którego typem były dosłowne wypełnienia dokonane w zmaganiach o panowanie nad światem po śmierci Aleksandra, jest „rewolucja”. Francja staje się duchowym królem południa w okresie Rewolucji Francuskiej. Współczesnym królem południa jest Rosja, która narodziła się w Rewolucji Rosyjskiej. To, że filozofia wprowadzona w Rewolucji Francuskiej dojrzała od anarchii tej rewolucji do komunizmu rewolucji

sowieckiej, stanowi cechę króla południa. Komunizm rozprzestrzenił się po świecie poprzez rewolucje.

Współcześnie CIA, wykorzystując organizacje pozarządowe, działa na rzecz obalania rządów na całym świecie, a plan krok po kroku, który wielokrotnie stosuje, nazywa się kolorowymi rewolucjami. Król Południa jest mocą smoka; globaliści również są mocą smoka, a kolorowe rewolucje CIA są wyznacznikami mocy smoka. Historia Francji jako duchowego Króla Południa ma wyjątkowy charakter, który wyznacza zakończenie tej konkretnej linii procroutwa.

Ten kres uosabia Napoleon. Rewolucja Francuska wyznacza początek Francji jako króla południa, a Napoleon wyznacza jego koniec. Historycy wskazują na serię etapów, które doprowadziły Napoleona do Waterloo, ukazując tym samym stopniowy kres pierwszego duchowego króla południa, w przeciwieństwie do tego, że Babilon i Belsazar padli w jedną noc. Pierwszy Włodzimierz nowożytnego króla południa, Włodzimierz Lenin, zmarł na przestrzeni dwóch lat wskutek serii udarów. Niektórzy spekulują, że Józef Stalin go otruił, tak jak niektórzy przypuszczają, że Ptolemeusz IV został otruty przez swoich doradców. Kres nowożytnego króla południa, reprezentowanego przez Związek Radziecki, dokonał się również poprzez rewolucję.

Protest w Moskwie, który przyczynił się do upadku ZSRR, to masowy opór społeczny podczas sierpniowego puczu 1991 roku (19–21 sierpnia 1991). Wydarzenie to, skoncentrowane wokół obrony Białego Domu i przywództwa Borysa Jelcyna, bezpośrednio podważyło pozycję radzieckich twardogłowych, ujawniło kruchość reżimu i przyspieszyło upadek ZSRR. Choć wcześniejsze protesty w Moskwie (np. 1987–1990) oraz Bałtycki łańcuch (1989) budowały impet, protesty z sierpnia 1991 roku były w Moskwie kluczowym punktem zwrotnym, prowadząc do rozpadu ZSRR pod koniec 1991 roku. Początek Rosji jako króla południa zaczyna się i kończy rewolucją. Zakończenie istnienia ZSRR było stopniową dezintegracją królestwa, tak jak w przypadku Ptolemeusza, Ozjasza, Napoleona, a nawet Włodzimierza Lenina. Koniec Putina to stopniowy upadek, który zaczyna się, gdy tylko zakończy się wojna na Ukrainie. Jego koniec następuje w bitwie pod Panium, kiedy USA przejmują kontrolę nad królestwem, otrzymując wsparcie od sojusznika, który w samej bitwie nie bierze udziału.

Będziemy kontynuować te wątki w kolejnym artykule.